

[Forsvarsministeren.]

lem Hr. Parkov og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, har dvælet ved, nemlig Flaadens Tilstand.

Og nu kommer det forbavsende: Af Marineminister Berntsen fik Kommissionen af 1919 en tilforordnet, Kommandør Cold, som skulde give den de Oplysninger, den havde Brug for, og han fremkom saa med den Udtalelse, jeg nævnte i Gaar, men nu siger det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen: Ja, men hvem regner med ham? Vi havde Oplysninger, der gik ud paa, at vi for 1,8 Mill. Kr. kunde faa den Flaade, vi skulde have, og disse Oplysninger havde vi fra Marineministeriet.

Maa jeg ikke bede det ærede Medlem fortælle os, hvem det er. *Hvem* har sagt, at for 1,8 Mill. Kr. aarlig kunde vi faa en Flaade paa 6 Orlogsskibe og 24 mindre Skibe? Jeg skal sige: Det ærede Medlem kan ikke nævne det. Kommandør Cold har altsaa erklæret, at med en Bevilling paa 2,5 Mill. Kr. vilde Flaaden gaa tilbage Aar for Aar, fordi det var umuligt at forny den, og det har jo vist sig, at dette var rigtigt. Det vilde derfor være interessant, om det ærede Medlem vilde nævne, *hvem* der har sagt, at man kunde klare sig ikke med 2,5 Mill. Kr., men med 1,8 Mill. Kr.

Nej, Forholdet er det, at med Hensyn til Ordningen af 1922 fik de Konservative og Venstre at vide, at med en Nybygningskonto paa 2,5 Mill. Kr. kunde vi aldrig supplere vor Flaade, den vilde gaa tilbage, men alligevel mødte man med et Forslag til Supplering af den. De Konservative og Venstre vidste, at dette Forslag aldrig vilde kunne gennemføres. De skrev til Folketbundet, at det, de havde foreslaaet, var det uundværligste Minimum; men de vidste, at de aldrig kunde naa det. Hvornaar har de Konservative — før de styrtede Regeringen — overhovedet taget Affære i dette Spørgsmaal, skønt de var fuldt vidende om denne Udvikling?

Derefter talte det ærede Medlem om, at jeg Aar efter Aar skruede Budgettet ned, saa at man ikke kunde naa det, man skulde. Jeg vil bede det ærede Medlem anstille en simpel Beregning; hvis vi tager Budgettet for 1923—24, udarbejdet af Venstre, sammenligner det med det Budget der foreligger her, og tager Hensyn til Pristallet, vil det ærede Medlem se, at mit Budget staar paa Højde med, hvad man vedtog i 1923—24 — naar vi altsaa regner med Parikronen, og det er jo Venstre, der har lært os, at det skal vi gøre.

Det ærede Medlem talte endvidere om

Valgdagens Tal. Jeg skal ikke opholde mig meget ved, at det ærede Medlem mente, jeg ikke burde have regnet Retsforbundet med; vel, saa lader vi være, og saa har vi alligevel en lille Bagatel af 126 000 Stemmers Majoritet. Vi er altsaa enige om, at Flertallet ved sidste Valg udgjorde 126 000 Stemmer. Men hertil kommer, at dette Flertal stod overfor to Partier, der var fuldkommen uenige om, hvad der skulde gøres. Man maa ikke glemme, at disse to Partier var bunduenige; disse Partier, hvis Tal jeg dog har slaaet sammen, stod ikke som en Enhed overfor Flertallet.

Men det er jo muligt, at Nedskaeringerne, Skattelettelsen, og hvad der ellers kunde være, spillede ind, saaledes at Resultatet kunde være blevet noget anderledes, hvis disse Spørgsmaal ikke ogsaa havde foreligget; jeg kan ikke udtale mig om, hvorledes det vilde have stillet sig, hvis Valget alene havde drejet sig om Militærspørgsmaalet. Men derfor foreslaar vi ogsaa en Folkeafstemning. Hvad vil det ærede Medlem saa mere? Naar man ikke vil respektere den sidste Valgdag, maa man dog tage en direkte Afstemning om dette Spørgsmaal, hvor de, der har stemt paa os af andre Grunde, faar Lejlighed til at gøre sig gældende. Men det vil det ærede Medlem heller ikke!

Og saa er der en Ting, som det ærede Medlem glemte at omtale, og det er, at naar han og hans Parti i Dag er i Stand til at hindre dette Lovforslags Gennemførelse i Landstinget, skyldes det ikke, at de Konservative og Venstre har Flertal blandt de 35-aarige Landstingsvælgere, det skyldes udelukkende Privilegier, Privilegier, der gik igen, da vi fik Grundloven revideret. Det har tidligere været god Politik indenfor Venstre, at man skulde respektere Vælgere, respektere den lige og almindelige Valgret. Men i Dag staar Venstre, saaledes som de Konservative stod under den lange politiske Kamp: kun støttende sig til et Flertal i Kraft af Privilegier, ikke i Kraft af Vælgere. Jeg ved ikke, om man tror, det er praktisk at fortsætte en Modstand paa dette Grundlag.

Endelig sagde det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, at hvis Regeringen ønskede det, var man parat til ny Forhandling, at begynde dér, hvor vi sluttede sidst, og det vil sige at finde et nyt Grundlag. Jeg kan hertil føje, at hvis Regeringen ligesom sidst faar tilkendegivet, at der er Ønsker fremme om at komme i Forhandling med os, skal de blive inødekomet og Forhandlingen blive fortsat paa det foreliggende Grundlag, mere kan jeg ikke svare.